

Plastinė chirurgija tapo suvulgarinta. Dažnai grožio operacijos asocijuojasi su Pamela Anderson, Michaelu Jacksonu ar „Olialia pūpytėmis“. Kasdieniniame gyvenime plastinė chirurgija yra toli gražu ne tokia...

Labai retai pasitaiko, kad pacientas atsineša žinomo žmogaus nuotrauką ir sako: „Noriu būti toks ar tokia.“ Esu ne kartą išsakęs savo nuomonę šia tema ir pabrėžęs, kad mūsų kūnas nėra molis ar plastilinas ir plastikos chirurgas, kad ir koks geras specialistas jis būtų, negali „nulipdyti“ visko, ko širdis geidžia. Be to, koreguodamas žmogaus išvaizdą, aš visada laikaisi principo, kad pagrindiniai bruožai turi išlikti nepakitę.

Tobulybei, kaip žinome, nėra ribų. Jei žmogus nutaria kreiptis į Jus, ar prieš tai neturėtų susitarti su savimi, kad pakoregavęs vieną ar kitą trūkumą sustos? Ar būna taip, kad pradėjęs nuo smulkaus defekto pašalinimo žmogus vėliau atranda vis naujų tobulintinių vietų? Kaip laiku sau pasakyti „stop“?

Labai retai pasitaiko atvejų, kai pacientas pradeda nuo smulkaus defekto pašalinimo ir vėliau atranda vis naujų savo kūno trūkumų, kuriuos, jo manymu,

būtina chirurgiškai koreguoti. Ši situacija yra psichiatrijos sritis ir turi labai aiškia diagnozę – kūno dismorfofobijos sindromas. Šie pacientai niekada nebūna patenkinti savo išvaizda, net ir kaip tobulai būtų atlikta operacija. Plastikos chirurgų pareiga yra laiku diagnozuoti šią situaciją ir nusiųsti pacientą pas kolegas psichiatrus ir psichologus.

Ar būna situacijų, kai atsisakote operuoti pacientą? Kodėl?

Turiu pripažinti, kad tam tikrose situacijose esu kategoriškas. Pavyzdžiui, jei pacientė turi C dydžio krūtinę, niekada nesutiksiu dėti implantų. Ir net jeigu moteris primygtinai prašo, aš to paprasčiausiai nedarau. Galbūt tokiais atvejais ir atrodau arogantiškas... Aš, pirmiausia, esu gydytojas.

Liaudies išmintis byloja, kad verčiau mokytis iš svetimų, o ne iš savų klaidų, tačiau ji ne visada būna išgirsta. Ar tai

galioja ir jūsų pacientams? Ar jų neatsibodo tai, kad ne visos plastinės operacijos būna sėkmingos? Jeigu „naujojo aš“ chirurgui nepavyksta sukurti, kaip tada reaguoja pacientas?

Grožio chirurgas tikrai nekuria „naujojo aš“. Operacija ar injekcija padeda tik atsikratyti vieno ar kito savo kūno trūkumo, o „naująjį aš“ tenka kurti pačiam. Visuomet savo pacientus supažindinu su galima rizika, tačiau sprendimą, operuotis ar ne, pacientas turi priimti pats.

Apskritai, ar įmanoma 100 proc. pateisinti žmogaus lūkesčius?

Manau, kad taip. Tačiau, kaip jau minėjau, svarbu tiksliai išsiaiškinti, ko jis nori, ir pasakyti, kokios yra galimybės tai įgyvendinti. Jeigu paciento lūkesčiai sutampa su gydytojo galimybėmis, visi bus patenkinti. Jei ne – paciento nepasitenkinimas praktiškai garantuotas.

Kita vertus, dažnai žmonės tikisi, kad rezultatas bus matomas vos atsi-

Maždaug prieš metus ryžausi krūtų korekcijos operacijai. Jau seniai norėjau tai padaryti, bet medicinos procedūros mane gąsdina, tuo labiau buvau prisiklausiusi visokių istorijų apie galimas komplikacijas. Visgi pakoreguoti krūtų formą labai norėjau. Turiu du vaikučius, nėštumo metu priaugdavau daug svorio, o bemaitynant jis greitai nukrisdavo. Gal dėl to krūtų forma labai pasikeitė, tiksliau, jų beveik nebėliko. Aišku, būdavo nemalonu nusirengti prie kitų, bet ir dėl savęs pačios labai norėjosi nors kiek susigražinti buvusią išvaizdą. Taigi, ryžausi.

Procedūra įvyko sklandžiai, nors tuo metu išgyvenau prieštarigus jausmus. Visų pirma iš pradžių norėjau tiesiog atkurti formą – jokio didinimo. Tačiau draugė paskatino nors vienu dydžiu padidinti. Sakė, jei jau ryžtuosi tokiam žingsniui, moku pinigų, tai geriau jau pasinaudoti proga. Užsidegiau, tai atrodė gera mintis – bus kai kas naujo, panašiai kaip, būna, nusidažai plaukus kita spalva ir jautiesi kitokia, taip įdomu. Taip atrodė.

Jei dabar reikėtų rinktis, ar atlikti operaciją, pasielgčiau be didelių abejonų taip pat – operaciją daryčiau. Tačiau tikrai pasirinkčiau tą patį krūtų dydį, koks buvo anksčiau. Dabar jau nieko, apsipratau, bet iš pradžių keistokai jaučiausi. Vis tik buvau pripratęs prie savo kūno ir iš esmės nieko keisti nenorėjau. Ir nors naujasis dydis buvo normalus (tikrai nebuvo drastiškas padidėjimas) ir apskritai atitiko mano kūno proporcijas, bet pradžioje man tai neatrodė sava. Ir dar vis atrodė, kad ir kiti pastebi, o gal ir įtaria, kad dariausi operaciją.

Kitas dalykas – operacija yra operacija. Patiri ir skausmo, ir nepatogumo. Bet tai tokia procedūra, kad dėl patiriamų sunkumų, atrodo, nevalia skųstis. Dėl to irgi keistai jaučiausi. Juk normalu tikėtis iš kitų palaikymo, kai nesveikuoji ar kai sunku, o štai toje situacijoje jaučiausi taip, tarsi pati būčiau prisiprašiusi. Tad ir nesiskundžiau, nors buvo momentų, kai norėjosi...

Ernesta, 35 m.

budus po operacijos. Taip tikrai nėra. Jeigu koreguojama nosis, žmogus gali sugrįžti į įprastą gyvenimą (darbą) po 10–14 dienų, bet galutinis rezultatas bus tik po metų. Jei didinama krūtinė – po 3–4 dienų, o galutinis rezultatas – po 6 mėnesių. Po veido tempimo operacijos prireiks ir trijų savaičių, norint grįžti į normalų gyvenimą, o galutinio rezultato teks palaukti 6–12 mėnesių. Taigi, dažniausiai tik praėjus pusei metų ar metams galima spręsti, ar plastinė operacija pateisino lūkesčius.

Reikia pripažinti, kad plastikos chirurgijos populiarumui nemažai įtakos turi pramogų pasaulio žvaigždės, kurios ryžtasi viešai krūtinės didinimo operacijai ar noriai pasakoja apie „naują“ nosį. Kokios tokio „populiarumo“ pasekmės? Ar tai nemenkina plastikos chirurgijos, kaip medicinos srities, vardo?

Taip, iš tiesų, plastinė chirurgija tapo suvulgarinta. Dažnai grožio operaci-

jos asocijuojasi su Pamela Anderson, Michaelu Jacksonu ar „Olialia pupytėmis“. Kasdieniniame gyvenime plastinė chirurgija yra toli gražu ne tokia...

Dažnai manoma, kad pakanka turėti pinigų ir plastikos chirurgas padidins, sumažins, sukurs viską, ko tik užsigėisi. Kokie plastinės chirurgijos mitai neatitinka realybės?

Pirmiausia, esu gydytojas, davęs Hipokrato priesaiką... Pinigai tikrai nėra pagrindinis dalykas mano darbe. Ypač kai esi daug operacijų atliekantis chirurgas.

Sutikite: kartais pacientai ateina pas gydytoją norėdami išsipasakoti ir įsitikinti, kad jiems viskas gerai. Ar dažnai tenka atlikti ir psichologo vaidmenį?

Pacientų, kurie nori pasipasakoti, be abejo, yra. Tačiau aš nesu tas žmogus, kuris būtų kompetentingas teikti psichologinę pagalbą. Kita vertus, jeigu tai yra bendražmogiška problema, taip,

galėčiau išklausti ir patarti. Ir tokių situacijų mano darbe tikrai būna.

Dažnai nevengiama paleisti akmenuko į tų žmogių, kurie ateina koreguoti kūno linijų pas plastikos chirurgą, užuot aktyviau gyvenę ar atsikakę bandelės, daržą. Ką Jūs apie tai manote?

Dažniausiai į plastikos chirurgus kreipiasi tie, kurie jau išbandė viską, o rezultatų taip ir nepavyko pasiekti.

Be to, kartais į sportą ir dietas žmonės deda pernelyg daug vilčių. Pavyzdžiui, jeigu moters krūtinė yra F dydžio, kad ir kiek ji sportuos, tai nieko nepadės. Tas pats galioja ir nudribusiam pilvui. Jei moteris pagimdė dvynukus ar per nėštumą priaugo 35 kilogramus ir pilvas susiraukšlėjo, oda net ir darant stebuklingus pratimus nesusitrauks 15 cm ar daugiau. Ir nereikia naiviai tikėti, kad alinantis darbas padės padaryti tai, kas yra neįmanoma.

Moterys neretai linkusios savo grožį patikėti gydytojui vyrui. Kaip manote, kodėl?

Sunku vienareikšmiškai atsakyti. Manau, svarbiausia – būti specialistu, savo srities žinovu. Ir visiškai nesvarbu, kočia yra gydytojo lytis. Kita vertus, dažnai galiu patarti ne tik kaip gydytojas, bet ir kaip tėvas, kaip žmogus.

Atvirai prisipažinti, kad turi grožio randų, nėra lengva. Kaip įveikti drovumą gydytojo kabinete?

Ateiti pas plastikos chirurgą yra lygiai tas pats, kaip ir pas odontologą ar ginekologą. Jeigu jūsų dantys turi taisytinų problemų, juk nebus gėda išsizioti?

Atėjęs pas plastikos chirurgą dėl vieno ar kito grožio trūkumo pacientas neturėtų drovėtis atvirai apie tai papa-

Mano nuomone, kalbėti apie plastines operacijas nėra tabu, tačiau ir garsiai visiems apie tai pasakoti neprivaloma.

Šis prigimties turėjau atlėpusias ausis. Ir gana ryškiai atlėpusias. Kai buvau vaikas, ypač paauglė labai išgyvenau dėl to – juk mergaitėms taip svarbu būti gražioms. Prisimenu, kai buvau vaikas, mama man rišdavo plaukus taip, kad tos ausys matydavosi, – aukštai surišdavo uodegą. Iki dabar nekenčiu tokios šukuosenos. Man bent jau norėdavosi tada dažniau būti palaidais plaukais, bet to neleisdavo. Dėl to tikrai jaučiu nuoskaudą. Mūsų šeimoje išvaizda apskritai nebuvo svarbi, tai niekas nekreipė dėmesio į mano skausmą. O man skaudėjo – būtent šis žodis apibūdina tai, kaip jaučiausi.

Manau, kad kai kurie žmonės pervertina išvaizdą, bet nemažai jų ir nuvertina. Tikrai padaryčiau ausų operaciją dukrytei (ar sūnui) dar mažai, jei ir ji turėtų tokią bėdą. Ir nenumočiau ranka, jei vaikas jaudintųsi dėl kokio nors rando, didelio apgamo ar net spuogų. Kaip tik paieškočiau būdų, kaip padėti. Žinoma, persistengti nereikia. Bet su tuo požiūriu, kad, kaip gamta sukūrė, taip ir turi būti, tikrai perlenkiama lazda. Tai tada reikia ir pas odontologą neiti, kai dantys genda – tai irgi natūraliai vyksta, kam kištis?

Milda, 27 m.

siškas pieno liaukų, kuriose ateityje gali susiformuoti vėžiniai mazgai ar vėžiniai susirgimai, pašalinimas, o krūtinės forma paprastai atkurama implantais.

Sutikite, viešai prabilti apie tokią operaciją – drąsus žingsnis. Apskritai, ar visuomenėje kalbėti apie tai, ką pakoregavo plastikos chirurgas, vis dar tabu?

Manau, kad aktorė A. Jolie apie tai prabilo tikrai ne dėl populiarumo, kurio jai ir taip netrūksta, o norėdama iškelti šią problemą ir parodyti, kad nereikia tylėti ir bijoti. Tai tarsi paraginimas moterims labiau rūpintis savimi.

Kita vertus, visuomenei tai įdomu, nes kalbama apie garsią aktorę. Apskritai, plastinė chirurgija yra labai intriguojanti ir madinga sritis. Sutikite, tokio žiniasklaidos dėmesio tikrai nesulauks įvykis, jei kam nors bus išoperuotas apendicitas ar pašalintos tonzilės.

Mano nuomone, kalbėti apie plastines operacijas nėra tabu, tačiau ir garsiai visiems apie tai pasakoti neprivaloma. Galų gale, tai kiekvieno žmogaus pasirinkimas. Jeigu, tarkim, mano pacientės, duodamos interviu, sako, kad jos tiesiog yra natūraliai gražios, aš kaip gydytojas neturiu teisės prabilti apie tai, kas pakoreguota grožio skalpelio. ■

sakoti ar nusirengti. Normalu, kad iš pradžių jaučiamas nepatogumas.

Labai dažnai gelbsti ir vaizdinė medžiaga. Pavyzdžiui, moteris skundžiasi, kad jos krūtinė negraži, tačiau pamatčiusi, kokius šios srities problemų būna, supranta, kad jos problema nėra tokia jau didelė. Be to, vaizdinė medžiaga puikiai padeda įsivaizduoti, kokios yra operacijos galimybės.

Plastinės operacijos dažniausiai siejamos su grožiu, o štai neseniai visame pasaulyje buvo plačiai aptarinėjamas

Holivudo aktorės Angelinos Jolie pasiryžimas krūčių pašalinimo operacijai norint apsisaugoti nuo vėžio. Ar tai nauja praktika?

Pasaulyje tai egzistuoja ir tikrai nėra koks naujas reiškinys. Moterys ryžtasi tokioms operacijoms, kai egzistuoja didelė rizika susirgti krūties vėžiu.

Tačiau visuomenė, nežinodama tokių operacijų specifikos, nelabai teisingai supranta, ką reiškia pašalinti krūtis. Ne vienas įsivaizduoja, kad tai atliekama vos ne giljotinos principu. Bet taip nėra. Tokia operacija yra dalinis ar vi-